

Més de cinquanta companyies, actors i ballarins de tot l'Estat aspiren a ser guardonats aquest vespre a València

Els premis Max presenten una gala 'ecològica'

Ester Pinter
VALÈNCIA

Comediants, Dagoll Dagom, Bambalina Titelles, Sol Picó o Núria Espert són alguns dels favorits per als premis de les Arts Escèniques que lliura l'SGAE aquesta nit al Teatre Principal de València.

Ni a la Societat General d'Autors i Editors (SGAE), organitzadora dels premis Max a les Arts Escèniques, ni a l'artífex de la gala de lliurament d'aquests, Joan Lluís Bozzo, els ha passat desapercebut l'èxit d'*Operación Triunfo*. Nina, que presentarà la cinquena gala dels Max aquesta nit a València,

El darrer espectacle de Comediants, 'Bi', està nominat a la cinquena edició dels Max

junt a l'actor alcoià Xavi Mira, hi serà per corroborar-ho. No obstant, els protagonistes d'aquesta cerimònia no seran nous, sinó professionals que retransmetran un homenatge al teatre musical de tots els temps.

Per a Bozzo es tracta de "la

primera gala ecològica", ja que s'aprofitaran materials i atrezzo d'espectacles de la seva companyia, Dagoll Dagom, així com d'altres muntatges i teatres. La sarsuela, el ballet, la música de Manuel de Falla i l'actuació en directe dels valencians Big Band Sedajazz,

també aniran fent de fil conductor en aquesta gala, en el transcurs de la qual es lliuraran els 24 premis. En total hi participaran 40 músics, setze actors i ballarins, entre els que figuren Natalia Dicenta, Blanca Portillo, Sol Picó, Carles Alberola i Santi Rodríguez, així com un cor de

veus blanques. La gala promet, segons l'organitzador, ser "gamberra i dinàmica" i escapar del clàssic "faristol i bust parlant" perquè, com afegeix Bozzo, els presentadors "actuaran, cantaran i ballaran".

Presència catalana

Als premis més cobdiciats, com el de millor espectacle de teatre, hi aspiren Comediants per *Bi*, el Centro Dramático Nacional per *Madre, el drama padre* i Andrea d'Odorico Producciones per *Panorama desde el puente*. En el de millor espectacle de teatre musical competeix *Cacao*, de Dagoll Dagom amb *Hello, Dolly!* i *Historia de un caballo*.

Altres dels candidats catalans a alguns d'aquests 24 guardons són Paco Mir, que aspira a ser el millor autor teatral en català i a optar al premi al millor adaptador d'obra teatral; Quim Monzó; David Plana; Sergi Belbel; Núria Espert o les empreses teatrals Focus, Kronos Teatre i la Sala Becket.

Els candidats valencians que, amb grans possibilitats, competeixen aquesta nit al Teatre Principal són Bambalina Titelles per *Pasionaria*, Sol Picó per *Bésame el cactus*, Carles Santos per *La pantera imperial* i Albena Produccions. Només un guardonat té ja el premi cantat, José Tamayo, que rebrà l'especial d'honor de mans d'Eduardo Bautista i Ana Diosdado. La resta hauran d'esperar a les 11 d'aquesta nit, moment en què La 2 de TVE començarà a retransmetre en directe la gala.

TEATRE

'Escenes d'una execució'

Empassar-se el moc

Francesc Massip

'Escenes d'una execució', de Howard Barker. Versió: Quim Monzó. Intèrprets: Anna Lizaran, Ivan Benet, Ramon Madaula, Pep Jover, Pep Pla, Victòria Pagès, Cristina Genebat, Santi Ricart, Carles Figols, Ferran Lahoz, Pepo Blasco, Jordi Puig 'Kai'. Escenografia: Jean-Pierre Vergier. Vestuari: Maria Araujo. Música: Joan Alavedra. Direcció: Ramon Simó. TNC, Sala petita, 12 d'abril.

Anna Lizaran absorbeix i difon tota l'energia de l'escenari

Per començar cal dir que *Escenes d'una execució* és el millor text de la dramaturgia contemporània que s'ha muntat al TNC. I a més, aquesta punta de diamant fa triangle de llum amb la direcció, el muntatge més àlgid de Ramon Simó, i amb la interpretació, amb una Anna Lizaran que absorbeix i difon tota l'energia de l'escenari. L'autor, Howard Barker, s'inscriu en la millor tradició del teatre britànic i cisella uns diàlegs d'alt voltatge poètic que alhora comuniquen un discurs poderós i valent a l'entorn de l'eterna dialèctica entre art i poder. Un tema que en les nostres latituds va tractar Alberto Miralles (*Pintame la eternidad*), també en el context del Renaixement italià, bé que amb l'artista enfrontat al po-

der absolut del papat, d'arrel feudal i incontestable. Barker tria una autoritat més burgesa i democràtica, la del Dux de Venècia, cosa que apropa l'argument a les actuals pràctiques polítiques. En aquest sentit la peça és un torpede en la línia de flotació de les accions a l'entorn de la cultura que duen a terme les democràcies occidentals, que es capturen a fidelitzar-ho tot: artistes, obres i públic, és a dir, votants. Clar que tampoc s'està d'estovar els excessos de vanitat i d'autocomplaença propis de l'artista, així com els altaveus més aviat submissos de la crítica, sobre la qual hi ha una important picada de cresta: "Quants crítics contemplen el moment de la creació? Cap", certesa que caldria combinar amb una altra qüestió: Quants creadors conviden el crític a contemplar el procés? Barker

llança el guant de l'estímul a la resta del grup en un envit que recull amb vivesa Ramon Madaula, la quintaessència del poder civil, i Pep Jové, el poder eclesiàstic, tots dos actors amb un treball bel·licós i rotund. L'escenografia de Vergier és com una enorme presa, amb una passarel·la al nivell superior per designar l'espai del poder, i un fons, a nivell d'escenari, que enllaça el taller de l'artista amb la presó més sòrdida. Una imatge que reforça el poc confortable desenllaç: la virulenta escopinada de l'art acaba sent engolida per la irritada autoritat, que, tot paint-la, l'embassa en un pantà per aprofitar l'energia dissident en benefici propi. Un muntatge exquisit, assaonat de bones i indòcils idees que és profitós que espeteguin en el cor del teatre públic.

diu: "La crítica té por de l'artista i li enveja el poder". Però, no passa amb freqüència a l'inrevés? De què hi ha por? Superar els recels ens faria avançar molt: sovint qui té més temor és el qui ostenta més poder, perquè té por de perdre'l. Per això li fa nosa la veritat o el dubte o la discrepància. Un tema, doncs, de rabiosa actualitat, que oposa l'artista al seu mecenes.

Lizaran encarna la pintora genial que accepta l'encàrrec del poder però que crea des d'una independència de criteri que ofèn el client. L'actriu, amb una torbonada d'intel·ligència escènica, construeix el seu personatge amb un desplegament de tons i de matisos que fascina, capaç de passar del furibund sarcasme al trencament íntim d'un sol traç meteòric. Però a més a més